

Arrest

nr. 72 110 van 19 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat P. MARTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 3 september 2010, verklaart er zich op 6 september 2010 vluchteling.

1.2. Op 12 september 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Daska (Pakistan). U zou een soenniet zijn. In november 2009 ontmoette u F.. Jullie zouden een relatie gestart zijn. U wist pas na een paar afspraakjes dat zij een sjiïet was. Niemand wist van jullie relatie af. In juni 2010 belde F. u op met de mededeling dat ze zwanger was en dat haar familie dit had ontdekt. Haar familie zou extreem religieus zijn. Jullie vatten het plan op om te trouwen. Jullie zouden samen weglopen naar Islamabad. Op 2 juli 2010 hadden jullie afgesproken. U zou onderweg in Sialkot zijn ontvoerd door vijf personen. Ze zouden gestuurd zijn door de familie van F.. F. haar vader zou volgens u tot extreem religieuze organisaties behoren. U zou na 20 dagen kunnen ontsnappen zijn door een bewaker neer te slaan. U kon uw broer contacteren en samen gingen jullie naar Lahore naar het huis van uw neef. Uw broer vertelde u ook dat F. dood was. U zou vermoeden dat ze door haar familie werd gedood. Op 25 juli 2010 zou het huis van uw neef beschoten zijn. U was toen niet aanwezig. U zou vertrokken zijn naar Rawalpindi naar het huis van uw oom. Op 1 augustus 2010 zou u Pakistan hebben verlaten. U reisde over land via Iran naar Turkije. Vervolgens zou u per schip gereisd hebben. U zou aangekomen zijn in Griekenland. Van Griekenland reisde u per auto naar België. U diende hier op 6 september 2010 een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een fotokopie van uw Pakistaanse identiteitskaart en schooldiploma's.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van Subsidiare bescherming zou lopen. Er dient immers te worden opgemerkt dat u zich niet tot uw autoriteiten gewend heeft om bescherming te zoeken omwille van uw problemen met de familie van F.. Er is geen enkele reden dat de Pakistaanse autoriteiten uw klacht niet ernstig zouden nemen en uit niets blijkt dat u niet de bescherming zouden verkrijgen van de Pakistaanse autoriteiten. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. U heeft niet alle mogelijkheden tot bescherming uitgeput en kan hiervoor geen afdoende verklaring geven. U behoort immers tot de religieuze meerderheid der soennieten en uw tegenstanders tot de religieuze minderheid der sjiïeten. U kende bij uw vertrek uit Pakistan ook geen vrees voor de Pakistaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p.20). Er is dan ook geen enkele objectieve reden dat de autoriteiten u niet zouden willen helpen. U hebt echter geen klacht ingediend bij de politie of hogere autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p.18 en p.19). Voorts kunt u ook geen enkel begin van bewijs voorleggen van de door u geschetste incidenten. Volgens u zou uw broer uw ontvoering hebben aangegeven bij de politie maar hiervan legde u geen enkel document van voor (zie gehoorverslag CGVS p.18). Wat de schietpartij op het huis van uw neef in Lahore betreft, gaf u aan dat uw neef dit zou hebben aangegeven bij de politie (zie gehoorverslag CGVS p.18). U legde hier ook geen enkel document van neer (zie gehoorverslag CGVS p.19). Het is bevreemdend te noemen dat de politie van die klachten geen "FIR" (first information report) heeft opgesteld. Voorts wist u ook niet tegen wie uw neef klacht heeft neergelegd of wie het huis beschoten heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen p.18). U kon ook niet zeggen tot welke organisaties de vader van Fatima behoort (zie gehoorverslag CGVS p.15). U wist ook niet of de vijf personen die u ontvoerden tot een organisatie behoorden (zie gehoorverslag CGVS p.15). U wist enkel dat het mannen met baarden waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen p.14). Ook kunt u geen documenten voorleggen over de dood en de moord op F. zoals bijvoorbeeld een overlijdensakte of een krantenbericht. De geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen wordt door bovenstaande vaststellingen dan ook ondermijnd. Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute stereotiep en vaag overkomt. U kon geen enkel dorp of stad aangeven waar u door heen kwam van Iran naar Turkije (zie gehoorverslag CGVS p.8). U kende noch de naam, noch de aanmeerplaats van het schip dat u nam naar Griekenland (zie gehoorverslag CGVS p.8). Van Griekenland naar België weet u enkel dat u door Italië reisde (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p.9). Dit doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw kopie van uw identiteitskaart kan aanvaard worden, gezien uw identiteit hier niet ter discussie staat. Uw schooldiploma's kunnen zondermeer aanvaard worden. U legde geen enkel document neer ter staving van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de vreemdelingenwet, van de Conventie van Genève, schending van de algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, zoals de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker gaat niet akkoord met de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt onder meer dat het CGVS zijn relaas niet betwist, maar in haar motiverend gedeelte quasi louter naar het feit verwijst dat verzoeker zich niet zou gewend hebben tot de plaatselijke politie om aldaar bescherming te zoeken. Als reden waarom hij geen beroep heeft gedaan op de bescherming van de autoriteiten in zijn land, stelt verzoeker dat de familie van Fatima inderdaad behoort tot de sjiitische minderheid, maar dat in Daska (waar verzoeker van afkomstig is) het verschil in aantal soennieten en sjiieten een heel stuk kleiner zou zijn in vergelijking met gans Pakistan, dat de familie van Fatima een invloedrijke en rijke familie is, dat met geld veel kan bereikt worden in Pakistan, dat verzoeker vermoedt dat de plaatselijke politie onder één hoedje zou spelen met de familie van Fatima, dat verzoeker zodoende niet het risico wilde lopen om 'uitgeleverd' te worden door de familie van Fatima, gezien hij door de gebeurtenissen geloofde dat zij tot alles in staat zouden zijn.

Verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden. Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn asielrelaas en het feit dat hij een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker stelt dat door het CGVS geen onderzoek is gebeurd omtrent de situatie in Pakistan in het kader van de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming.

2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal stelde op goede gronden vast dat verzoeker zich niet tot de autoriteiten van zijn land heeft gewend om bescherming te zoeken omwille van zijn problemen met de familie van F.. en hij evenmin een afdoende verklaring kan geven voor het feit dat hij niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput.

Internationale bescherming kan immers slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed.

Verzoeker behoort immers tot de religieuze soenitische meerderheid in zijn land terwijl de familie van F. tot de sjiitische minderheid behoort. Verzoekers betoog dat de soennieten in Daska in de minderheid zijn in tegenstelling tot de rest van Pakistan is een blote bewering die niet onderbouwd wordt met concrete elementen. Ook verzoekers bewering dat de familie van F. rijk is en om die reden gemakkelijk haar invloed kan aanwenden is een louter hypothetische bewering die uitsluitend op vermoedens berust. Aangezien verzoeker zelf geen poging heeft ondernomen om een beroep te doen op de politie of andere nationale autoriteiten toont hij niet aan dat hij in casu niet de bescherming van zijn nationale overheden kan invoeren.

Verzoeker legt hoe dan ook geen begin van bewijs neer van de door hem aangehaalde feiten. Verzoeker verklaarde immers dat zijn broer zijn ontvoering zou hebben aangegeven bij de politie en dat zijn neef de schietpartij op diens huis zou hebben aangegeven. Verzoeker legt evenmin enig document neer dat de dood of de moord op F. zou kunnen aantonen. Verwacht mag worden dat er minstens een begin van bewijs zou bijgebracht worden van de door verzoeker aangehaalde feiten, minstens dat er een aannemelijke verklaring zou worden gegeven voor het ontbreken hiervan, *quod non*.

De bestreden beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze gebaseerd is zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet dienstig kan worden aangevoerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3

van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen;

2.4. Verzoeker toont tenslotte niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER